

23-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল - নিজৰ স্বভাৱ বহুতেই মিঠা আৰু শান্ত বনোৱা, বচন-চলন এনেকুৱা হওঁক যাতে সকলোৱে কয়
এওঁতো দেৱতাৰ দৰে”**

***প্ৰশ্ন:-** তোমালোক সন্তানসকলে কেনেকুৱা প্ৰমাণপত্ৰ এই সংগমত পিতাৰ পৰা ল'ব লাগে ?

***উত্তৰ:-** নিজৰ দৈৱী স্বভাৱৰ প্ৰমাণপত্ৰ। পিতাই যি শৃংগাৰ কৰি আছে, সন্তানসকলৰ ইমান সেৱা কৰি আছে তেন্তে নিশ্চয় তাৰ প্ৰতিদান দিব লাগিব। পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব লাগিব। সহায়কাৰী সন্তান সেইসকল যাৰ স্বভাৱ দেৱতাৰ দৰে। ঈশ্বৰীয় সেৱাত কেতিয়াও ভাগৰিব নপৰে। যজ্ঞ সেৱাৰ প্ৰতি স্নেহ থাকে। এনে সন্তানক পিতাইও পুৰস্কাৰ দিয়ে, সৎকাৰ কৰে। এনেকুৱা সেৱাধাৰী স্নেহী সন্তানসকলক দেখি-দেখি পিতাও হৰ্ষিত হয়।

***গীত:-** অন্তৰে বিচাৰে তোমাক মাতিবলৈ...

ওম শান্তি। ভক্তৰ প্ৰতি ভগৱানে কয়, য'ত ভক্ত সন্মুখতেই আছে আৰু ভক্তই জানে যে ভগৱানে বহি আমাক জ্ঞানৰ গীত শুনাই বা জ্ঞানৰ নৃত্য কৰাই আছে। আচ্ছা, ইয়াৰ পৰা পিছে কি হ'ব? কয় তেওঁলোক সদায় দেৱতাৰ দৰে সুখী আৰু হৰ্ষিত হৈ থাকিব। ভগৱানকেই বেহদৰ পিতা বা বিশ্বৰ ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। বিশ্ব প্ৰথমতে স্বৰ্গ হয় তাৰ পিছত নৰক হয়। গতিকে এতিয়া হৈছে নৰক। মনুষ্য ভক্তি মাৰ্গত হাবাথুৰি খাই ফুৰে। ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে। আত্মাই ভাবে যে পিতাই আমাৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ উপহাৰ লৈ আহিব। তেৱেঁই ৰচয়িতা। স্বৰ্গৰ মালিক বনোৱাৰ কাৰণে আহি ৰাজযোগ শিকাই। পিতাই কয় - পিতাক আৰু বিশ্বৰ মালিকপনক স্মৰণ কৰা। যেতিয়া বিশ্বৰ ৰচয়িতা বুদ্ধিত আহে তেতিয়া বুজা যায় যে পৰমপিতা পৰামাত্মাই নতুন বিশ্ব ৰচনা কৰে। এই বিশ্ব মনুষ্যৰ থকা স্থান। পিতা বেহদৰ মালিক গতিকে নিশ্চয় বেহদৰ বৃহৎ বিশ্বই ৰচনা কৰিব। তোমালোকৰ কাৰণে কোনো সৰু ঘৰতো নবনাই। সেয়াটো লৌকিক পিতাইহে বনাই। পিতাইতো নতুন বিশ্ব বনাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে বিশ্বখন ঘৰ অৰ্থাৎ অভিনয় কৰাৰ স্থান। তোমালোকে জানা আমি ভাৰতবাসী গতিকে ঘৰৰে হ'লো নহয় জানো। এতিয়া ভাৰতবাসীয়ে নিজকে হদৰ মালিক বুলি ভাবে, কিন্তু ভাৰতবাসী বেহদ দুনীয়াৰ বাসিন্দা আছিল। পিতাই বহুত ভালদৰে বুজাই, পিছে তোমালোক সন্তানসকলে ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যোৱা। কৃতজ্ঞওতা প্ৰকাশো নকৰা। বেহদৰ পিতাই আহি বেহদৰ বিশ্ব অথবা ঘৰ বনায়। সেয়া হৈছে স্বৰ্গ। এনে নহয় যে পিতাই বেহদৰ নৰক ৰচনা কৰে। পিতাইতো আহি স্বৰ্গ ৰচনা কৰে আৰু পিছত সন্তানসকলক সেই স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। নতুন দুনীয়া, নতুন বিশ্বৰ মালিক তোমালোকক বনায়। এই বিশ্বৰ মালিক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ভাৰততেই আছিল। সেই সময়ত আৰু অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল, কেৱল ভাৰতেই আছিল। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজাই। পিছে সন্তানসকলৰ সেই নিচা নাথাকে। সন্তানসকল হদৰ নিচাত থাকে। আত্মাৰ নিচা থাকে নহয়। আত্মাৰ শৰীৰ ডাঙৰ হ'লে এই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা সকলো বৰ্ণনা কৰিব পাৰে। সৰু শিশুৱেতো ক'ব নোৱাৰে যে মই বিশ্বৰ মালিক হওঁ বা অমুক হওঁ। বালক অৱস্থালৈ আহিলেহে বুজে যে আমি বিশ্বৰ মালিক। তোমালোকতো সৰু নোহোৱা, তোমালোক ডাঙৰ হোৱা। পিতাইও বৃদ্ধ শৰীৰ লৈছে। বুজি পায় যে পিতা বিশ্বৰ ৰচয়িতা, মালিক নহয়। শব্দ কওঁতেও ক'ত ক'ত ভুল হৈ যায়। পিতা হৈছে বিশ্বৰ ৰচয়িতা। কয়, মই বিশ্বত ৰাজত্ব নকৰো। গোটেই সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা মই এজনেই। প্ৰতিটো শব্দ ৰিফাইন (সংশোধন) কৰি বুজাব লাগে। পিতা বিশ্বৰ ৰচয়িতাই প্ৰত্যক্ষ ভাবে বুজাই আছে। মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ আহিছো। এনে নহয় যে কেবল ভাৰতৰহে মালিক বনাবলৈ আহিছো। এই সময়ত ভাৰতৰ যিসকল মালিক আছে

তেওঁলোকৰ জানো সেই সুখ আছে! এতিয়া সকলো কবৰত সমাধিস্থ হ'ব, ইয়াকে কোৱা হয় বিনাশৰ সময়। বিশ্বৰ ৰচয়িতা বুলি নিশ্চয় ভগৱানকেই কোৱা হয়। তেৱেঁই নতুন দুনিয়াৰ ৰচয়িতা। নতুন দুনিয়াক স্বৰ্গ, পুৰণা দুনিয়াক নৰক বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো নম্বৰ অনুযায়ীহে বুজি পায়। যাৰ জ্ঞান কম, তেওঁৰ ইমান ফুৰ্তি নাথাকে। মায়াই ফুৰ্তিত থাকিব নিদিয়। সন্তানসকল দেহী-অভিমানী নহয়। দেহ-অভিমানত অহাৰ কাৰণে সকলো বিকাৰে আগভেটি ধৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি আত্মসকলৰ পিতা তেৱেঁই, যাক ভক্ত সকলে মাতে। আহি আমাক কিবা শুনোৱা। লিখা আছে- ভগৱানে কয়, মই আহিছো তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ, তোমালোকক লায়ক বনাও। তোমালোকক গোটেই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল শূনাও। এই বেহদৰ নাটকত কোন-কোন মুখ্য অভিনেতা আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধি বেহদলৈ গুচি যায়। নাটকত মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, স্থূলবতন সকলো আহি যায়। তোমালোকৰ মাজতো কোন এনে আছে যিয়ে এই কথাবোৰ বহুত ভালদৰে বুজি পায়। কোনো কোনোৰ ধাৰণা নহয় কিয়নো অনেক জন্মৰ অজামিল। সেয়া সংস্কাৰ। এনেকুৱা গৰম টাৱা যে একেবাৰে ধাৰণা নহয়। তেওঁলোকৰো উদ্ধাৰ হয়। অন্তত স্বৰ্গলৈকেতো যায়। দাস-দাসী হয়। প্ৰজাত আহি যায়। উদ্ধাৰৰ অৰ্থ হৈছে স্বৰ্গলৈ যায়। বাকী পদ পুৰুষাৰ্থ অনুযায়ী পায়। যদিহে ধাৰণা নকৰে তেন্তে স্বৰ্গলৈতো যাব কিন্তু দাস-দাসীৰ পদ পাব। সন্তানসকলক যিমানেই নুবুজাওঁক পিছে গৰম টাৱাৰ পানী। গতিকে বুজা যায় যে সেয়া সংস্কাৰ। সন্যাসীয়েও সংস্কাৰ লৈ যায়। জন্ম লৈয়ে সন্যাসী হোৱাৰ চিন্তন হয়। এই কথাও ইয়াতেই বুজোৱা হয়। সত্যযুগতো বিকাৰৰ কোনো কথাই নাই। তাত জন্ম-জন্মান্তৰ নিৰ্বিকাৰীপনৰ সংস্কাৰ থাকে, তাত মায়া নাথাকেই। ইয়াত সন্তানক শুধৰণি কৰিবলৈ বহুত চেষ্টা কৰা হয়। কোনোবাতো একেবাৰে মলিন কাপোৰৰ দৰে। অলপ এছাৰি দিলেই কাপোৰ ফাটি যায়। ধোবাইয়ো কাপোৰৰ বহুত যত্ন লয়। পিছে কোনোবা পুৰণা কাপোৰৰ দৰে হ'লে ততালিকে ফাটি যায় পিছত আচম্বিতে পলাই যায়। পিতাই কিমান পৰিশ্ৰম কৰে! ৰাজযোগ শিকাই আছে। তেৱেঁই দয়াশীল যিয়ে সকলোৰে ওপৰত দয়া কৰে। বাবা দয়ালু। মায়া নিৰ্দয়। মায়াই সত্যনাশ কৰি দিছে সেয়ে পিতাই কয় - মই কল্প-কল্প, কল্পৰ সংগমযুগত আহো। পিতা হৈছে পতিত পাৱন, পতিতসকলক লৈ যোৱাৰ কাৰণেই আহিবলগীয়া হয়। ত্ৰেতাত জানো কোনো পতিত থাকে যে ত্ৰেতাত আহি পাৱন বনাম। ভগৱান হৈছে সত্য, তেৱেঁই সত্য শূনাই।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া সঠিকভাৱে জানিছা যে বিশ্বৰ ৰচয়িতা শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰায়। পিতাই কয় যদিহে মোৰ পৰিশ্ৰম ব্যৰ্থ কৰা, নিজৰ চলনেৰে অনেকক প্ৰবঞ্চনা কৰা তেন্তে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। ক'ব যে এওঁৰ পৰা দেখোন ভূত ওলোৱাই নাই। সন্তানসকলৰ চলন এনে হোৱা উচিত যাতে সকলোৰে ভাবে এওঁতো দেৱতাৰ নিচিনা। দেৱতাসকল নামিগ্ৰামী। কয় এওঁৰ স্বভাৱ একেবাৰে দেৱতাৰ দৰে। তেন্তে বুজিব লাগে যে বাকীবোৰ আসুৰী। কোনো সন্তান একেবাৰে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দেৱতা, গুণবান হয়। একেবাৰে মিঠা শান্ত স্বভাৱৰ। এনে সন্তানক দেখি পিতা সুখী হয়। সন্তানসকলে বুজিছে যে পিতাই আমাৰ কাৰণে ঘৰ বনাই আছে গতিকে আমিও সেৱা কৰা উচিত। গতিকে এনে সন্তানহে অন্তৰত স্থান পায়। যিয়ে বিনা আদেশে কাম কৰে তেওঁ দেৱতা, কোৱাৰ পিছত যিয়ে কৰে তেওঁ মনুষ্য। কোৱাৰ পিছতো যিয়ে নকৰে তেওঁ মানুহতকৈও অধম। পিতাই কয় - সন্তানসকল, যদিহে যোগত নাথাকা তেন্তে মায়াৰ ধূলিত মিহলি হৈ যাব। বাবাই বাৰে-বাৰে বুজাই - শ্ৰীমতত চলি থাকা। আসুৰী কৰ্তব্য নকৰিবা। বচন, চলন বহুত মিঠা হ'ব লাগে। দেৱতাসকল কিমান মিঠা স্বভাৱৰ! ভাৰততেই ৰাজ্য কৰিছিল, যেনে ৰজা-ৰাণী তেনেকৈ প্ৰজাও দৈৱী স্বভাৱৰ আছিল। পিতা আহে স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ গতিকে পিতাৰ লগত কিমান সহায়কাৰী হ'ব লাগে। সেৱাত নিজে নিজেই লাগি যোৱা উচিত। এনে নহয়, মই ভাগৰি গৈছো, সময় নাই। সময়ত সকলো কাম কৰিব লাগে তাতেই কল্যাণ আছে। যজ্ঞ সেৱাৰ উপহাৰ শিৱবাবাই দিয়ে। এইজন বাবাই (ব্ৰহ্মা) বিশেষ যত্ন ল'ব, অন্তৰ জয় কৰিব, কিন্তু সেইজন পিতা (শিৱবাবা) হৈছে বেহদৰ অন্তৰ লওঁতা, এয়া হৃদৰ অন্তৰ লোৱা। সন্তানসকলৰ দৈৱী চলন দেখিলে কুৰ্বান হৈ যায়।

নোকোৱাকৈ যি সন্তানে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে তেওঁক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। দেৱতাক একো কোৱাৰ দৰকাৰ নহয়। তাত আসুৰী স্বভাৱ নাথাকে। ইয়াত কোনো সন্তানে মাতা-পিতাৰ মতত নচলি নিজৰেই লোকচান কৰে।

পিতাই কয়, মই পৰমধামৰ পৰা সন্তানসকলৰ সেৱাৰ কাৰণে আহো। মোৰ মতত নচলি কিমানক দুখ দিয়ে। কল্পৰ আগতেও এনেকুৱাই হৈছিল। অমৃত পান কৰি-কৰি পিছত পতিত হৈ যায়। এটা কাহানিও আছে - লক্ষ্মীয়ে অমৃত পান কৰোৱাৰ পিছতো অসুৰ হৈ গৈছিল। গতিকে কেতিয়াও কাকো দুখ দিয়াৰ প্ৰয়াস কৰিব নালাগে। নহ'লে গোটেই ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুৱাই শাস্তি খোৱাৰ লায়ক হৈ যাব। বাবাই বুজাই - মই ধৰ্মৰাজ হওঁ। পৰোক্ষভাৱে কিবা কৰিছিল যদি হৃদৰ অল্পকালৰ শাস্তি ভোগ কৰিছিল। এতিয়া প্ৰত্যক্ষ ভাৱে অহাৰ পিছতো যদি বাবাৰ পৰিশ্ৰম অথলে খেদোৱা তেন্তে বহুত শাস্তি খাব লাগিব। মই তোমালোকক দেৱতা বনাও। মায়াই আহি পুনৰ অসুৰ বনায়। পিতাই বাৰে-বাৰে বুজাই - দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা। গায়ন আছে, ৰামৰাজ্যত জন্তুৱেও ইটোৱে সিটোক মৰম কৰিছিল। একেলগে একেটা পুখুৰীতে পানী খাইছিল। ইয়াততো অমৃত পান কৰিও পিছত অসুৰ হৈ বিশ্বাসঘাতক হৈ পৰে। ব্ৰাহ্মণ কুল-ভূষণসকলক পিছত কষ্ট দিয়ে। তেওঁলোকৰ পিছত কিমান যে দুৰ্গতি হ'ব! পিতা আহে সংগতি দিবলৈ। তোমালোক সন্তানসকল দৈৱী গুণধাৰী হ'ব লাগে। নিজেই সেৱা কৰিব লাগে। পিতাইও প্ৰমানপত্ৰ দিব। যি নিশ্চয়বুদ্ধিৰ ভাল সন্তান হয় তেওঁ সদায় পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। তেওঁৰ চিন্তনত থাকে - নাম বদনাম নকৰো, আসুৰী গুণ নেদেখুৱাও। এতিয়াতো সকলো ক্ৰম অনুসৰি পুৰুষাৰ্থী। কেৱল এইটো নিশ্চয় থাকিব লাগে যে আমি ভগৱান পিতাৰ শিক্ষাৰ্থী। সন্তানসকলৰ প্ৰতি ভগৱানে কয় মই তোমালোকক পঢ়াই ৰজাৰো ৰজা বনাও। তোমালোকক জ্ঞান আৰু যোগ শিকাও। তোমালোক দেহী-অভিমানী হোৱা, মই তোমালোকক লৈ যাবলৈ আহিছো। তোমালোক আত্মাসকলে মোক ম'হৰ জুমৰ দৰে অনুসৰণ কৰিবা। নিশ্চয় মহাভাৰতৰ যুদ্ধ হৈছিল সেয়েহে পাণ্ডা সকলক ম'হৰ জুমৰ দৰে অনুসৰণ কৰিছিল। বাবা পাণ্ডাও হয়, কয় মই উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহিছো।

তোমালোক মায়াৰ জেলত বহুতো দুখী হৈ আছা। এফালে গৰ্ভ জেলত যোৱা, আনফালে সেই জেলত যোৱাটোও মানুহৰ কাৰণে বহুত সহজ হৈ গৈছে। বহুত আনন্দৰে জেললৈ যায়। এজনে আনজনক দেখি অনশন আদিও কৰিবলৈ ধৰে। নিজৰ আত্মক দুখ দিবলৈ কি-কি যে কৰে। ইয়াকে আত্মঘাত বুলি কোৱা হয়। শৰীৰ স্বাস্থ্যবান হলে আত্মাই কয় মই সুখী। স্বাস্থ্যবান নহলে আত্মাই কয় মই দুখী। পিতা আহিছেই সদায় সুখী স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ। বিশ্বৰ মালিকে কয়- মই নতুন বিশ্বৰ ৰচয়িতা, সেইকাৰণে মোক মালিক বুলি কয়। পিছে মই ৰাজ্য নকৰো। সকলো ভক্তই মোক পূজা কৰে। কয় - হে ভগৱান আহা, আহি আমাক এই কলিযুগৰ দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা, নিৰ্বাণধাম বা স্বৰ্গধামলৈ পঠাই দিয়া। পিতাই প্ৰথমে সুখধামলৈ পঠাই দিয়ে তাৰ পিছত মায়াই দুখধাম বনায়। এনেকৈয়ে এই চক্ৰ ঘূৰে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া ভুল কৰাতো এৰা। মায়াই বহুতো অকৰ্তব্যৰ কাম কৰাই, যাৰ দ্বাৰা পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। পিতাক জানি বুজি তেওঁৰ মতত চলিলে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হ'ব পাৰিবা। নহ'লে বহুত শাস্তি খাব লাগিব। যিদৰে ঈশ্বৰৰ মহিমা সীমাহীন তেনেদৰে শাস্তি খোৱাৰ দুৰ্দশাও সীমাহীন। এতিয়া বিনাশৰ সময়। পিতাই সকলোৰে হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰাই। শাস্তি খোৱাসকল এই মালাত আহিব নোৱাৰে। পিতাই কয়, কেৱল এইটো মনত ৰাখা যে বিশ্বৰ ৰচয়িতা জ্ঞানৰ সাগৰ ভগৱান পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। তেওঁ নিশ্চয় বিশ্বৰ মালিকপনৰ অধিকাৰ দিব, ইমানখিনি স্মৃতিত ৰাখিলেও হাঁহি-খেলি থাকিবা। আচ্ছা !

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিজৰ বচন-চলন বহুত মিঠা হ'ব লাগে। কোনো আসুৰী কৰ্তব্য কৰিব নালাগে। দৈৱী স্বভাৱ ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) পিতাৰ সেৱাত বিনা আদেশে সহায়কাৰী হ'ব লাগে। পিতাৰ পৰিশ্ৰমৰ প্ৰতিদান অৱশ্যে দিব লাগে। ভুল কৰিব নালাগে।

***বৰদান:-** সম্পূৰ্ণতাৰ দ্বাৰা সম্পন্নতাৰ প্ৰালন্ধ অনুভৱ কৰোতা সকলো খেলিমেলিৰ পৰা মুক্ত হোৱা।

সংগমযুগত সাগৰ গঙ্গাৰ পৰা পৃথক নহয়, গঙ্গাও সাগৰৰ পৰা পৃথক নহয়। এই সময়ত নদী আৰু সাগৰৰ সমাহিত হৈ যোৱাৰ মেলা হয়। যিয়ে এই মেলাত থাকে তেওঁ সকলো খেলিমেলিৰ পৰা মুক্ত হৈ যায়। কিন্তু এই মেলাৰ অনুভৱ তেৱেঁই কৰিব পাৰিব যিয়ে সমান হ'ব। সমান হোৱা অৰ্থাৎ সমাহিত হৈ যোৱা। যিয়ে সদায় স্নেহত সমাহিত হৈ থাকে তেওঁ সম্পূৰ্ণতাৰ আৰু সম্পন্নতাৰ প্ৰালন্ধ অনুভৱ কৰে। তেওঁৰ কোনো ধৰণৰ অল্লকালৰ প্ৰালন্ধৰ ইচ্ছা নাথাকে।

***প্ৰোগান:-** সদায় এজন পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগত থাকা তেতিয়া পৱিত্ৰতম আৰু শ্ৰেষ্ঠতম হৈ যাবা।

!!ওম শান্তি!!
